

Pyhäkön lamppu

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti

5/2003

»Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut» I. Sam. 3:3

Itsetutkisteluja

Onkohan todella niin, että kaikilla instituutioilla on taipumus ylittää valtuutensa? Nykyisessä Euroopassa me ihmettelemme, että järkevän yhteistyöajatuksen pohjalta levisi merkillinen kuume, joka saattoi valtiot ajattelemaan, että pääsemme tasavertaiseen ja kaikkia tyydyttävään yhteisöön. Niinpä jopa diktatuurin alta itsenäisyytensä saavuttaneet valtiot ovat intomielisinä kantamassa vapautensa tämän uuden näyn alttarille. Nyt kuitenkin jo voidaan nähdä, ettei voida puhua jäsenten tasa-

JMG-Studio, Kaj Lindqvist

vertaisuudesta, vaan instituutio kasvaa yli omien rajojensa ja siitä tulee mahti, jossa suuret sanelevat, miten pienten on tehtävä.

Tuon asian vielä lähemmäksi kutsumustani ja henkilökohtaista elämysmaailmani. Varhaislap-

suudesta saakka minut on kasvatettu mitä suurimpaan rakkauteen omaa luterilaista kirkkoamme kohtaan. Olkoonkin, että virallisen kirkon ja hengellisen herätysliikekotini välillä saattoi olla jännitteitä, kirkko oli pikkupojan tajunnassa pyhä ja erityislaatuinen. Mutta samalla oli pakko jo varhain tajuta, että tuo rakas kotikirkko oli olemassa tietyin edellytyksin. Kirkon edustajiin ei liittynyt mitään kaunaa tai vanhaa herravihaa, mutta kotonani luetun Lutherin Kirkkopostillan äärellä heräsi aina keskustelu: Mitä on kuulla puhdasta evankeliumia? Tässä mielessä ymmärsin, että kirkko oli vain ja ainoastaan sanan palveluksessa.

Sittemmin tulin syventyneeksi niihin vaikeisiin tilanteisiin joita oli eletty sata vuotta aikaisemmin. Varmastikin jossain F.G. Hedbergin kotiseudulla Paimion mahtirovastien keskuudessa syntyi ällistystä, kun Paimion kirkko oli aina täynnä ja sen ympärillä oli ikään

kuin maasta polkaisten syntynyt herätysliikehdintä ilman virallisen kirkon toimenpiteitä. Yhtä ihmeissään oli palvottu herännäisjohtaja Paavo Ruotsalainen, joka joutui paikallisten rovastien ja Porvoon piispan ruhjomaksi. Hänhän lähti sen seurauksena Pietariin kysymään maalliselta vallalta onko kirkko ylittänyt valtansa, kun se yritti tukahduttaa maallikkojen aloitteellisen hengellisen toiminnan. Silloin kirkko ei osannut kysyä mitkä olivat ne odotukset, jotka loivat liikehdinnän ja mikä oli se puute, joka sai maallikot tarttumaan epätavallisiin keinoihin.

Tälle kehitykselle on tyypillistä, että niin kirkolliset viranomaiset kuin jopa aikaisemmat liikkeet yrittävät kaikin keinoin tukahduttaa uuden aloitteellisen toiminnan leimaamisella. Tästä on selvä esimerkki myös 1960-luvulla syntynyt uuspietismi, jonka herätykseen tulleet nuoret joutuivat eripuolilla kirkon hampaisiin. Aikaisemmin ongelmapastorit siirrettiin vankilasaarnaajiksi, nykyään asia hoidetaan median kautta.

Se mediakritiikki, jota Luther-säätiön jumalanpalvelustoiminta on saanut osakseen, ei siis ole jokin poikkeus, vaan yksi pieni vaihe, jota omassakin kirkossamme voi seurata vuosisatojen ajan. Haluamme selvästi tuoda esille, että emme ole sanoutuneet irti luterilaisesta kirkostamme ja sen tunnustuksesta. Mutta silloin kun kirkko astuu Raamatun sanan ulkopuolelle, se ylittää valtuutensa ja sen valta muuttuu vain inhimilliseksi määräysvallaksi, jota käyttämällä se rikkoo hengellisen yhteyden. Hämmästyttävää on, että liike, joka haluaa avoimesti ja kirkkomme hengellisen olemuksen mukaisesti toteuttaa luterilaista jumalanpalveluselämää voidaan piispallisesti leimata ilman asiaperusteita hajottavaksi nurkkamessutoiminnaksi!

Luterilaisen kirkon elämässä on aina ollut jumalanpalveluksia, jotka eivät toimi paikallisseurakuntajärjestelmän raameissa, vaan ne ylittävät. Näin on ollut maassamme aina keskiajan fransiskaaniensaäntökuntatoiminnasta lähtien.

En kuitenkaan ole ajautunut organisaationihilisiin. Kirkolla on kallioperusteet, jotka varjelevat sen uskovien, kristillisen opin ja apostolisen viran jatkuvuudessa. Niistä pidämme kiinni, muu on hetken loiskiehuntaa.

Simo Kiviranta

SIMO KIVIRANTA,
Suomen Luther-säätiön hallituksen puheenjohtaja, rovasti

Mitä on luterilainen herätyskristillisuus?

Suomen Luther-säätiön varapuheenjohtaja, rovasti Matti Väisänen on ollut vuosikymmenien aikana näkemässä monenlaista »herätystä». Seuraavassa hän pohdiskelee, mitä kaiken kirjavien hengellisyyden keskellä on ominaista luterilaiselle herätyskristillisyydelle.

— Kirkossamme esiintyy kahdesta erilaisesta teologiasta nousevaa herätyskristillisyyttä. Suurin osa kirkkomme tämän ajan herätyskristillisyydestä on enemmän tai vähemmän reformoidun teologian värittämää, toinen sen sijaan rakentuu luterilaiselle raamatuntulkinnalle ja kirkkomme tunnustukselle, Väisänen valottaa.

Reformoitu herätyskristillisuus

— Reformoitu teologia kieltää perisyntien kadottavuuden. Sen mukaan uskovien lapset syntyvät pelastettuina. Kyseisessä teologiassa korostuvat yksittäisen syntiset teot. Ihmisestä tulee syntinen vastasitten, kun hän rikkoo Jumalan tahdon. Lapset kyllä kastetaan, mutta kaste tähtää tulevaan kääntymykseen. Kaste ei ole armonväline, vaan tulevaan kääntymykseen liittyvä pelastuksen lupaus.

— Koska reformoidun näkemyksen mukaan »äärellinen ei voi sisältää ääretöntä», siksi Jumalan sana ja sakramentit eivät voi sisältää Kristusta eivätkä antaa pelastusta. Jumala lähestyy ihmistä suoraan saarnatun sanan ja sisäisen ilmoituksen välityksellä. Samalla korostuu ihmisen ratkaisu. Siksi puhutaankin »ratkaisukristillisyydestä», Väisänen kertoo.

Vaikka reformoitu kirkko ei itse ole Suomessa edustettuna lainkaan, sen näkemykset ovat vaikuttaneet reformoidun ja anglikaanisen evankelikalistisen kirjallisuuden sekä ns. vapaitten suuntien myötä laajasti kirkkomme herätyskristillisyyteen.

— Monien kirkkomme herätyskristittyjen syntikäsitteily on pinnallistunut. Lapsen ei tarvitse uudestisyntyä pelastuakseen. Samalla myös kastenäkemyks on ohentunut. Lapset kastetaan, mutta kasteen merkitys jää epämääräiseksi. Raamatun kasteelle antama sisältö siirretään

ymmärtävässä iässä mahdollisesti tapahtuvaan uskoontulemiseen. Kastettuja lapsia ei nähdä Jumalan lapsina, joille opetetaan sen Jumalan tuntemista, jonka lapsiksi he ovat kasteessa syntyneet. Heitä saatetaan evankelioida kuten pakanoita. Ja jos lapsen ajatellaan pelastuneen kasteessa, sen katsotaan tapahtuneen ilman uskoa, uudestisyntymistä ja Pyhän Hengen lahjaa »ex opere operato» kuten katolisuudessa.

Tämän teologian mukaan ymmärtävässä iässä tapahtuva kastetun uskoontuleminen ei ole tuhlaajalapsen palautumista kasteen armoon vaan Jumalan lapseksi syntyminen. Kyseiselle tapahtumalle etsitään alttarille tulemiseen samaa konkreettisuutta kuin kasteelle, jotta asianomaiselle voitaisiin vakuuttaa, että nyt hän on uudestisyntynyt.

Luterilainen herätyskristillisuus

Luterilaisen teologian mukaan perisynti ja siitä johtuva ihmisen olemuksen syntisyys on ihmisen perusominaisuus. Ihminen ei viimekädessä ole syntinen tähden, että hän tekee syntiä, vaan hän tekee syntiä sen tähden, että hän on syntinen.

Kaste on Jeesuksen asetuksen mukaan pelastuksen sakramentti, jonka jokainen tarvitsee syntyäkseen Jumalan lapseksi ja pelastuakseen. Siksi luterilainen kirkko kastaa myös seurakunnan jäsenten lapset. Jeesus sanoo: »Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu; mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen» (Mk 16:16). Kaste ei kuitenkaan takaa kastetun uskossa pysymistä. Mutta kaste huutaa jokaiselle tuhlaajalapselle: »Tee parannus!»

— Luterilaisen teologian pohjalta nouseva evankelioiminen poikkeaa ratkaisevasti reformoidulta taustalta tulevasta evankelioinnista, jossa ihmiselle esitetään alttarikutsu ja hänet ohjataan rukouksella ottamaan vastaan syntien anteeksiantamus. Luterilaisessa evankelioinnissa sekä taivastiellä että taivastieltä langenneita tuhlaajalapsia ohjataan rippiin.

Rippiin kuuluu kaksi asiaa: synnintunnustus ja synninpäästö. Näin kasteen armoliitossa elävä saa uskollaan vahvis-

tusta ja taivastieltä langennut tuhlaajalapsi pääsee jälleen elämän yhteyteen Kristuksen kanssa. Hän palaa kasteen armoon. Hän oli hengellisesti kuollut, mutta nyt hän elää.

— Rukous on meistä Jumalaan päin suuntautuvaa toimintaa. Rippi puolestaan tarjoaa ja antaa, minkä lupaa. Edellinen tulee sisäpuoleltamme, jälkimmäinen ulkopuoleltamme. Kysymys on siitä, ripustanko syntien anteeksiantamiseni ja pelastukseni omiin rukouksiini vai Jumalan lupaukseen ja rippi-isän tai -äidin Kristuksen suuna minulle julistamaan synninpäästöön. Tässä kulkee lain ja evankeliumin, epävarmuuden ja pelastusvarmuuden raja, Väisänen painottaa.

Luterilainen alttarikutsu

— Myös luterilaisessa herätysjulistuksessa ja saarnassa tulisi esittää alttarikutsu. Tällöin katuvaa kastettua ei kuitenkaan pyydetä antamaan tai osoittamaan Jumalalle tai ihmisille mitään. Hänet kutsutaan synnintunnustuksen ja -päästön jälkeen alttarille, ehtoollispöytänsä vastaanottamaan Jumalan ehdoton anteeksiantamus Kristuksen ruumiissa ja veressä. Jumalan ensin palveltua meitä me vastaanamme rukouksin ja kiitoksin hänelle. Rukous on siis seurausta Jumalan armollisesta toiminnasta meitä kohtaan, mutta ei sen edellytys tai vastaanottamisen väline.

— Raamatullis-luterilainen teologia ja sen mukainen herätyskristillisuus on kaatoamassa kirkostamme. Toiselta laidalta sitä tuhoaa moderni epäuskon teologia, toiselta laidalta luterilaisuudelle vieras teologia. Reformoidussa teologiassa liikenne kulkee alhaalta ylöspäin, luterilaisessa puolestaan ylhäältä alaspäin, hyvän Jumalan luota meidän syntisten luo. Luterilaisessa pelastuksen teologiassa korostuvat Jumalan itsensä antamat armonvälineet, joissa Kristus tulee meidän luoksemme ja tuo meille kaikki Golgatan aarteet mukanaan.

1. Kristus asettanut paimenviran

Jeesus Kristus asetti erityisen paimenviran valitsemalla 12 apostolia, joita hän opetti ja sitten lähetti omaan työhönsä: »Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin lähetän minäkin teidät. Ja tämän sanottuaan hän puhalsi heidän päällensä ja sanoi heille: »Ottakaa Pyhä Henki!» (Joh. 20:21).

2. Asetetaan virkaanvihkimyksen kautta

Apostolinvirka ei lakannut apostolien laskettua paimensauvansa, vaan uskottiin virkaan vihkimyksessä (*ordinaatio* Apt. 13:3, 14:23, 1. Tim. 4:14) niille, jotka saivat paimenvirkaan kutsumuksen ja valtuutuksen.

3. Virka tarkoitettu vain miehille

Apostoli Paavalin työtoveri Timoteus toimi paimenena Efeossassa. Evankeliumin valloitettua ihmissydämiä syntyi uusia seurakuntia ja tarvittiin paimenia. Paavali antoi selvät valintakriteerit: »Niin tulee siis seurakunnan kaitsijan (paimenen) olla yhden vaimon mies...», 1. Tim. 3:2–. Kysymyksessä ei ollut jokin mielipide, vaan Herran käsky (1. Kor. 14:33–38). Apostolin mitä jyrkimmällä virkansa valtuudella antama määräys oli pantava käytäntöön sellaisenaan (1. Tim. 2:9–15, 2. Tim. 2:2, Tiit. 1:5)

4. Toimittaa virkansa

Opetettuaan vanhurskauttamisesta jatkaa heti kirkkomme tunnustus: »Tällaisen uskon saamista varten on Jumala asettanut saarnaviran (paimenviran) ja antanut evankeliumin ja sakramentit», CA 5. Myöhemmin tunnustetaan: »...iankaikkiset asiat, iankaikkinen vanhurskaus, Pyhä Henki, iankaikkinen elämä. Näitä ei voida saada muuten kuin sanan ja sakramenttien viran välityksellä», CA 28. Seurakuntaa varten asetettu paimenvirka ei ole yhteisestä pappeludesta johdettu delegointi. Paimenet toimittavat palvelustaan »Kristuksen sijasta ja hänen puolestaan», Apologia 7. »Joka kuulee teitä, hän kuulee minua» (Luuk 10:16).

5. Julkisesti hoitaa saarnavirkaa

Paimenvirkaan kutsutun ja asetetun tulee pitäytyä apostoliseen ja profeettalliseen sanaan ja olla kykenevä opettamaan ja julistamaan Jumalan sanaa julkisesti sekä yksityisesti. Kutsumiseen kuuluu »sisäinen kutsu», jonka Pyhä Henki antaa sydämeen, »ulkonaisen kutsun» antaa seurakunta.

6. Uskollisesti toimittaa sakramentit

Kristuksen asettaessa Ehtoollisen läsnä ei ollut hänen kanssaan kuin 12 apostolia. Verrattuna juutalaiseen pää-

siäisateriaan tämä oli tietoinen muutos. Esimerkiksi Maria ei ollut läsnä. Tämä merkitsi, että helluntain jälkeen paimenviran varsinaisesti alettua Ehtoollisen toimittivat aina paimenet. Samoin asetustapahtuman mukaisesti kasteen toimittaminen kuuluu paimenviran tehtäviin (Matt. 28: 18–20). Kasteeseen on alkuseurakunnan päivistä alkaen liittynyt poikkeus. Pakottavissa tilanteissa se on uskovien pappeluden nojalla toimitettava. Paimenet ovat Kristuksen salaisuuksien huoneenhaltijoita (1. Kor. 4:1).

7. Julkisesti hoitaa avaintenvaltaa

Missä on kristittyjä, siellä on voimassa käsky todistaa Herrastamme ja julistaa evankeliumia. Mutta sanan erityisessä mielessä paimenille on uskottu *avaintenvalta*. Paimen on ensisijaisesti se, joka toimittaa yksityisen ripin (Joh. 20: 21–). Pastoria sitoo lain mukaan ripissä myös salassapitovelvollisuus.

8. Pitäytyä oikeassa Jumalan sanan opissa

Joka ei pysy Jumalan sanassa on »valheapostoli», »väärä opettaja», »hereetikko», »julma susi» jne. Luopumus Jumalan sanasta on hengellisen elämän haureutta (Hes. 16). Luopioiden johtajana toimii Ilmestyskirjan peto, jolla on »Karitsan sarvet», mutta joka puhuu kuin »lohikäärme» (Ilm. 13.11).

9. Torjua harhaopit

»Me uskomme, opetamme ja tunnustamme ja me hylkäämme.» Paimenen on kumottava harhaopit (Tiit. 1:9–11). Usein sanotaan, että paimenen on pidättäytyttävä polemiikista. Tämä on kuitenkin vastoin Raamattua. Pastorin tulee toimia aina sävyisästi, mutta Kristuksen ja hänen apostoliensa esimerkinkin mukaan puolustaa totuutta harhaa vastaan.

10. Huolehtia laumansa sieluista

Paimen kaitsee ja paimentaa Jumalan sanalla ja sakramenteilla seurakuntaa (1. Piet. 5:1–, Apt. 20:28) sekä huolehtii sieluista tietäen tekevänsä kerran tilin Ylipaimenelle (Hebr. 13:17).

11. Rukoilla laumansa puolesta

Luther painottaa paimenten hartauselämän tärkeyttä. Pastorilla voi olla rukouksen intensiivilistallaan joku erityinen asia tai tietyt henkilöt, mutta hän käy jatkuvaa rukouksekamppailua koko lauman puolesta (Apt. 6:4; 1. Tess. 1:2; 2. Tim. 1:3).

1. Kristus koonnut Pyhän Hengen kautta Jumalan kansan

Kristuksen kirkko on »Jumalan kansa» (1. Piet. 2:10), »Kristuksen ruumis» (Ef. 1:23), »Pyhän Hengen temppeli» (1. Kor. 9:16). Oikea Kirkko tunnustetaan täällä Jumalan sanan selvittämistä *tuntomerkeistään*. Sen jäsenet uskovat Jeesukseen Kristukseen ja elävät hänen yhteydessään armonvälien osallisuudessa.

2. Synnyttään kasteen kautta

Pyhä kaste on *portin sakramentti* (Matt. 28:18–20). Tässä uudestisyntyään ja päästään Kirkon jäseneksi (1. Kor. 12:13).

3. Kaikki kastetut miehet, naiset ja lapset

»Ei tässä ole juutalaista, eikä orjaa eikä vapaata, ei ole miestä eikä naista; sillä kaikki te olette yhtä Jeesuksessa Kristuksessa» (Gal. 3:28). Apostoli selvittää Jumalan lapseutta ja siten uskovien pappetta. Tässä apostoli ei käsittele lainkaan paimenvirkkaa. Lapsikaste on raamatullinen. Perhekasteista esim. 1. Kor. 1:16, Apt 11:14; 16:15, 33.

4. Kutsumustyössään palvelulla Jumalaa

Ensiksikin uskovien pappuus toteutuu arkityössä. Se on jumalanpalvelusta, kun se pyhitetään Jumalan sanalla ja rukouksella (Kol. 3:17). *Toiseksi* se toteutuu Herran huoneessa, jossa kristitty on penkissään ja suorittaa papillisia velvollisuuksiaan veisaamalla, tunnustamalla uskonsa ääneen, yhtymällä sydämessään rukouksiin jne. Tähän liittyy myös rakkauden teot eli almut, Herran huoneen pystyttäminen, koristaminen ja ylläpito. *Kolmanneksi* se toteutuu siinä tehtävässä, jonka Katekismus sanoo: »Niin kuin perheenisän on ne väelleen yksinkertaisesti opetettava.» Kuinka tärkeitä ovatkaan kristillisen opetustyön kannalta vanhempien lisäksi kummit, pyhäkoulunopettajat, nuorisonohjaajat, maallikkosaarnaajat jne.

5. Todistaa Jumalan suurista teoista

Kaikilla Kristukseen uskovilla on pappuus ja siten myös Jumalan tekojen todistamisen kutsumus (1. Piet. 2:9). Apostoli muistutti Filipin seurakuntalaisia: »...te loistatte niin kuin tähdet maailmassa tarjolla pitäessänne elämän sanaa» (Fil. 2:16). Omana aikanamme sellaiset kodit, joissa on tallella armon valo ja totuuden suola ovat todella kuin tähtiä syysyössä.

6. Tulla kastemaljan ja ehtoollispöydän ääreen

Pyhä Henki kutsuu, kokoaa ja rakentaa seurakunnan. Hän käyttää tässä työssä paimenten lisäksi Kristukseen usko-

via, jotka tuovat lapsensa kastettaviksi ja opetuksen saatuaan Herran pöytään Ehtoolliselle. Kaikki kristityt tekevät armonlahjojensa mukaan työtä, että pakanat tulisivat evankeliumin omistamiseen ja uskossa haaksirikkoutuneet voisivat palata kasteen armoon.

7. Yksityisessä keskustelussa lobduttaa evankeliumin ja synninpäätön sanalla

Jeesus sanoi samarialaiselle naiselle: »...se vesi, jonka minä hänelle annan tulee hänessä sen veden lähteeksi, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään» (Joh. 4:14). Nainen uskoi Herran sanan ja hänestä tuli »elävän veden lähde» kaupungin asukkaille. Kristus-ruumiin jäsenenä meidät on kutsuttu huolehtimaan toinen toisistamme.

8. Oikeus ja velvollisuus koetella kaikkea opetusta

Kristuksen evankeliumin ilosanomaan kuuluu erottamattomasti harhaoppien ja harhaopettajien paljastaminen ja hylkääminen. On siis kuulosteltava, kuuluuko opetuksessa »Hyvän Paimenen ääni» (Matt. 7:15, Joh. 10:5). Kaikki mikä on rakennettu tai rakennetaan vastoin Jumalan sanaa ja evankeliumin oppia, tulee tavalla tai toisella luhistumaan. Pääkysymyksemme tulee olla aina: mistä löydämme Kirkon oikeiden tuntomerkkien mukaiset alttarit ja saarnastuolit!

9. Vetäytyä pois harhaopettajista

Jumalan sanan vastaisiin jumalanpalveluksiin ei tule mennä, kyykäärmeen puheet on torjuttava päättäväisesti ja harhaopille on lausuttava hylkäystuomio. Esim. Room. 16:17, Gal. 1:8–9, 2. Joh. 10, 11. Apostolinen vetäytymissääntö on UT:n kirjeissä usein, esim. 2. Kor. 6:14, Tiit. 3:10–11.

10. Huolehtia paimenensa ruumiista

Raamatun sääntö on selvä: evankeliumin julistajan tulee saada evankeliumista elatuksen (1. Kor. 9:14). Apostoli Paavali joutui kuitenkin olemaan ajoittain »teltantekijäpastori». Voi olla, että luopumuksen laajuuden vuoksi olemme palaamassa apostoliseen aikaan. Kirkkomme luisuessa antikristillisiin linjauksiin kyselemme, miten jatkamme. Edelleen on siellä täällä kirkon oikeiden tuntomerkkien mukaista seurakuntaelämää. On siis perustettava jumalanpalvelusyhteisöjä ja oltava valmiit kutsuun niihin pastorit ja elätettävä heidät ainakin »teltantekijäpastoreina».

11. Rukoilla paimenensa ja lauman toisten jäsenten puolesta

Esirukouksen tärkeä tehtävä kuuluu yhteisen pappouden ytimeen. Paimenet eivät jaksakaan tehtävässään ilman lauman jatkuvaa rukoustukea (Room. 15:30, Ef. 6:19). Kristityt on kutsuttu rukoilemaan yhteisten asioiden puolesta, sillä kuka muuten Herran edessä niitä muistaisi, jolleivät juuri kristityt (1. Tim. 2:1–). Erityisesti uskovat saavat kantaa toisiaan Jumalan eteen (Jaak. 5:13–).

Liisa Katariina Pohjola

SIUNAUSPUHE

Vihdin kirkossa 4.10.2003

»Sallikaa lasten tulla minun tyköni, älkääkä estäkö heitä»

Tämä lasten evankeliumi piti lukea tänään aivan toisessa paikassa ja toisessa juhlassa. Tänään mikkelinpäivän aattona tyttäreemme Liisa Katariina piti Pyhän Kasteen kautta tuoda Jeesuksen syliin. Ilojuhlan sijasta vietämme surujuhlaa. Mutta kasteella ja hautaan siunaamisella on syvälinen yhteys. Kastehan merkitsee sitä, että meidät haudataan siinä Kristuksen kuolemaan ja kastevedessä me synnymme uudesti elämään Kristuksen omina ja hänen kanssansa ylösnousemuselämää. Tänään olemme kokoontuneet siunaamaan Liisan hautaan ja kiittämään siitä, että hän on jo päässyt elämään ylösnousemuselämää Jeesuksen sylissä.

Jeesuksen sanat »Sallikaa lasten tulla minun tyköni, älkääkä estäkö heitä» ovat soineet mielessäni Liisan kotiinkutsusta asti. Nämä ennen niin valoisat sanat, jotka ovat antaneet aiheen lasten Raamattujen vakio-kuviksi iloisista ja leikkivistä lapsista Jeesuksen ympärillä, ovat olleet minulle sekä suuren murheen että lohdutuksen lähteenä.

Suuren murheen sanat

Kuinka kipeältä on tuntunut se, että tyttäreemme Liisa on otettu pois meiltä. Ollessamme hänen arkkunsa äärellä minun sydämelläni on ainakin miljoona syytä, miksi en sallisi Liisan pois-

ottamista vaan haluaisin estää sen. Ilolla olimme koko perhe odottaneet elokuuta ja uuden perheenjäsenen tuloa, kuunnelleet ja kädellä kotelleet hänen liikkeitensä äidin vatsassa. Kuinka suuri ilo oli Liisan syntyminen! Kuinka jokainen meistä halusi pitää sinua, Liisa, vuortellen sylissä. Kuinka silmät ehtivät tottua näkemään kolme lasta äidin sylissä. Kuinka sopivalta tuntuikaan painosi olkapäällä. Kuinka aloimmekaan jo tottua ääneesi, vauvan tuoksuusi, ihmetteleviin silmiisi. Mutta kuinka nopeasti ne 39 päivää menivät. Kuinka olisimmekaan halunneet nähdä sinun kasvavan pieneksi tytöksi, nuoreksi neidoksi, aikuiseksi naiseksi, perheenäidiksi...

Kuinka kipeältä tuntuvatkaan siis sanat, ettemme saisi estellä, kun sinut ja koko edessä ollut elämäsi otettiin meiltä peruuttamattomasti pois. Kuinka äidin rinnat ovat edelleen olleet täynnä sinulle varattua makeaa maitoa. Kuinka tyhjältä sinun sänkysi onkaan näyttänyt. Kuinka orvot ovatkaan olleet sinun vaatteesi pyykkinarulla. Voi kukaan mitata, kuinka paljon köyhempiä me nyt olemmekaan?

Kaksikymmentä kolme vuotta sitten tässä samassa kirkossa siunattiin hautaan pikkuveljeni Markus, jonka vieren Liisa tänään laskeetaan. Viisikymmentä kolme vuotta sitten äitini pikkuisenkö Päivikki kuoli auto-onnettomuudessa Helsingissä. Pienen lapsen kuolema on

siis ollut läsnä suvussa. Itsekin ehdin jo perhettä perustaessa miettiä, miltä tuntuisi menettää oma lapsi. Ja nyt

olemme 60 senttimetrin pituisen arkun äärellä. Liisan vuoro tuli lähteä. Joku voisi syystä sanoa, ettei siunaus vaan kirous, ei varjelus vaan onnettomuus, on kulkenut mukana vuosikymmenien aikana. Ja kuitenkin emme ole tulleet kokoon surusamme syyttämään Jumalaa, kuinka pahoin hän on tehnyt, vaan kiittämään kuinka hyvä ja armollinen hän meille on.

Suuren lohdutuksen sanat

Eikö jokainen isä tai äiti halua tehdä kaikkensa lapsensa hyväksi? Jos on kyse hädästä, ongelmasta tai sairaudesta lapsen elämässä, silloin ei säästellä aikaa, varoja tai voimia. Vain paras on kyllin hyvää minun lapselleni! Mutta silloin kun sinulla on eloton lapsi sylissäsi, mihin osoitteeseen voit mennä, kenelle soittaa? Mistä haet apua kylmennyttä lapsi sylissäsi?

Kun olimme vaimoni kanssa polvillamme Liisan ruumiin äärellä, niin sydämemme huusi: Kenelle voimme nyt antaa lapsemme? Pimeälle haudalleko, tunte mattomalle kuolemalleko vai kenelle? Kuinka lohdullista oli silloin kuulla sanat: Sallikaa lasten, sallikaa Liisan tulla minun tyköni! Jeesus ei ota vastaan syliinsä vain terveitä ja reippaita lapsia, vaan myös kuolleita ja kylmiä, meidänkin elottoman Liisa Katariinamme!

Kuka uskaltaisi antaa lastaan hoitoon tuntemattomalle ihmiselle edes viideksi minuutiksi puhumattakaan vuodeksi, iankaikkisuudeksi. Suuri rukouksemme sairaalassa olikin:

Herra Jeesus vain sinulle, ei kenellekään muulle, me uskallamme antaa tyttäreemme! Tähän rukoukseen on vastattu ja siitä me tänään kiitämme Jumalaa. Kunin-gasten kuningas ei torju, kieltäydy tai häpeä ottamasta vastaan meidän Liisaamme. Ei, vaan hän sanoo tälle turmeltuneelle maailmalle: Salli Liisan tulla luokseni, äläkä estä häntä! Hän sanoo kuoleman mahdille: Salli Liisan tulla luokseni, äläkä estä häntä! Hän sanoo Perkeleelle ja helvetille: Sallikaa Liisan tulla luokseni, älkääkä estäkö häntä! Ja kuka voi majesteetin sanaa vastustaa? Tästä Paavali kirjoittaa: »Minä olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, ei enkelit eikä henkivallat, ei nykyiset eikä tulevaiset, ei voimat, ei korkeus eikä syvyys, eikä mikään muu luotu voi meitä erottaa Jumalan rakkaudesta,

joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.»

Kaksikymmentä kolme vuotta sitten istuin kyöneleet silmissä tässä kirkossa veljeni avonaisen arkun edessä. Paljon en siitä tilaisuudesta muista, mutta sen muistan mitä äitini sanoi minulle osoittaen ylösnousemusalttaritaulua: Katso Jeesukseen! Niin ei minullakaan ole sinulle ja itselleni parempaa sanaa kuin katso Jeesukseen, kuoleman voittajaan, ylösnousseeseen Herraan! Kuule ja omista hänen sanansa sinulle: »Älä pelkää! Minä olen ensimmäinen ja viimeinen, ja minä elän; ja minä olin kuollut, ja katso, minä elän aina ja iankaikkisesti, ja minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet.»

Kuolema on jokaisen meidän osamme. Kerran sinä makaat arkussa ja kerran minä. Kuolema on seuraus siitä, että olemme synnin tähden koko luomakunta erossa itse elämästä, kolmiyhteisestä Jumalasta. Tämä elämä on suuri lahja ja siksi sen äkkinäinen katkeaminen saa aikaan meissä niin suuren surun ja menetyksen tunteen varsinkin kun on kyse lapsen kuolemasta.

Samalla kun isänä itken, että sain vain 39 päivän ajan jakaa Liisan elämän, niin uskon kautta tunnustan, että iankaikkisuusnäkökulmasta Liisan elämässä mikään ei jäänyt kesken tai valmiiksi tulematta. Olisihan yhteiset vuosikymmenet olleet paljon, mutta mitä se on iankaik-

kisuuteen verrattuna, jonka saamme yhdessä viettää. Liisa saavutti elämässään kaiken sen mikä viime kädessä on merkityksellistä. Kristinoppi ilmaisee sen sanoilla: *»Jumalan ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen tunteminen ja Jumalan lapseksi pääseminen on elämämme kallein asia.»* Valitettavasti monet kymmeniä vuosiakin kestäneen rikkaan elämän saaneet ihmiset eivät koskaan omista elämän kalleinta asiaa, vaan kuolevat köyhääkin köyhempinä ilman kalleinta aarretta. Liisa ei saanut rikkaata elämää tässä ajassa, mutta me saamme kaikki iloita, että hän lyhyenkin elämänsä aikana sai tulla omistamaan elämän kalleimman asian: Vapahtajan Jeesuksen.

Sillä iankaikkisuudessa ei lopulta ole ratkaisevaa, kuinka monta päivää tai vuotta me elämme, vaan se lähdemmekö täältä Jeesukseen omana pelastajanamme turvaten. Liisa lähti Vapahtajaansa turvaten. Lähde sinäkin samalla tavalla. Sillä sanoohan Jeesus sinulle tänään: »Minä olen elämä ja yltäkylläisyys: Tule minun luokseni äläkä anna minkään estää sinua!» Sillä jokainen meistä on taimi, taivasta varten luotu!

Saamme jättää rukouksin Liisan Jeesuksen syliin. Me emme ole menettäneet tyttäremme, vaan hän on edeltä mennyt Jeesuksen luokse taivaan iloon!

JUHANA POHJOLA

Suomen Luther-säätiön messuja syksy 2003

Helsinki: Mellunmäen seurakuntakeskuksessa
Korvatunturintie 2 joka sunnuntai klo 11

Imatra: Teppanalan rukoushuoneella
sunnuntaina klo 15 14.12.

Kuopio: Metodistikirkossa, Puusepänkatu 7,
sunnuntaisin klo 14.00: 16.11; 7.12.

Lahti: Lahden Diakonialaitoksen Betel-salissa,
Sibeliuksenkatu 6B, sunnuntaisin klo 10
9.11; 23.11; 14.12.

Pori: Väinölän kirkossa
sunnuntaina klo 17 7.12.

Vantaa: Tikkurilan kirkossa
sunnuntaina klo 16 7.12.

Kuuntele saarnoja Internetissä — <http://www.luthersaatio.com/saarnat/>

Tilaa Pyhäkön lamppu

kotiisi ilmaiseksi toimituksesta,
puh. (09) 496 694.

Katso myös URL-osoite:
<http://www.luthersaatio.com/>

Pyhäkön lamppu

SUOMEN LUTHER-SÄÄTIÖN TIEDOTUSLEHTI
PL 127, 00101 Helsinki <http://www.luthersaatio.com/>

Päätoimittaja
Toimitusavustaja
Lehden taitto

Juhana Pohjola
Sakari Korpinen
Jari Lammi

juhana.pohjola@luthersaatio.com
sakari.korpinen@luthersaatio.com
info@lamminet.fi

ISSN 1457-9901

Nordea 101230-209260

Yhdenkin tähden

Elämän kauneimpiin kokemuksiin kuuluu ilo siitä, että saa kuulua pienenä jäsenenä suureen yhteyteen, vähäisenä ja pian unhoon joutuvana työntekijänä suureen työhön, joka pysyy vielä silloinkin, kun itse olemme olleet jo kauan poissa.

Jumala on valmistanut meille kaikille mahdollisuuden tähän onneen syvemmin ja rikkaammin tehdessään meidät jäseniksi apostoliseen Kirkkoon. Ei mikään muu elämänliike kata niin käsittämättömän suurta yhteyttä, ei mikään voi omata niin monen vuosisadan kokemusta, ei yhdelläkään toisella ole niin monta marttyyria ja tunnustajaa, ei kukaan ole taistellut tietään niin kovan vastarinnan läpi, ei mikään ole tuottanut niin määrätöntä siunausta koko läntiselle maailmallemme, lapsille ja sairaille, naisille ja vanhuksille, kodeille ja yhteiskunnalle. Viedessämme lapsen kasteelle se liitetään yhteisöön, joka on valtiotamme tuhat vuotta vanhempi.

Avatessamme Raamatun saamme lukea sitä ainoaa itämaiden ja antiikin ajan kirjoitusta, jossa on vielä elävä voima. Sitä luetaan mökeissä ja sen sanoja lainataan kansan suussa. Liittyessämme apostoliseen uskontunnustukseen tunnustamme sen ainoan totuuden, joka on kestänyt horjumatta kautta kahden vuosituhannen. On turvallista tietää, että maailmassa on jotakin tällaista. On suurta saada pysyä häviävän pienenä Kirkon valtavassa yhteydessä, joka kattaa enemmän kuin koko historiamme ja sulkee sisäänsä niin äärettömän paljon uhrivalmiutta ja rakkautta.

Mutta vielä suurempaa on se, että ikuinen rakkaus sulkee huomaansa jokaisen pienen silmukan tässä valtavassa yhteydessä, ja että Hän, joka on tämän kaiken kaikkivaltias Herra, sulkee huomaansa vähäisimmänkin palvelijansa sellaiseen huolenpitoon kuin Hänellä ei olisi ketään muuta ajateltavanaan. Ja kaikkein suurinta on se, että tästä valtavasta tapahtumasta, joka koskee miljoonia, olisi tullut todellisuutta, vaikka kyseessä olisi ollut vain yksi ainoa ihmissielu. Vaikka kukaan muu maan päällä ei olisi tarvinnut pelastusta kuin minä, Jumalan Poika olisi kuitenkin tullut ihmiseksi ja kuollut puolestani. Evankeliumi olisi kuitenkin ollut olemassa, joku olisi lähetetty kastamaan minut ja opettamaan minut pitämään sen, minkä Herrani on käskenyt pitää. Sillä Jumala tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuvat, ja hän on antanut Poikansa meidän kaikkien puolesta ketään unohtamatta ja ketään poissulkematta.